

„Igaar var De af en anden Mening.“

„Igaar. Om Forladelse! Det er saa længe siden. Hvad sagde jeg igaar?“

„De sagde, at Arbejde var det eneste, der gjorde Livet udholdeligt. Derfor vilde De nu begynde paa et stort, nyt Billede, som De ventede Dem meget af. Har De allerede glemt det?“

„Et Billede —?“

„Ja, det skulde ikke være noget bestilt Portræt, sagde De, men en fri Komposition med mange Figurer.“

„Har jeg virkelig sagt det? ... Ja, naar Vinden gaar til Syd, henfalder jeg undertiden i melankolske Stemninger. Talte jeg ogsaa om mine Sujetter?“

„Nej.“

„Bryder De Dem om at høre dem? Jeg har nemlig flere.“

„Er det ene maaske Sardanapal?“

„Ja, Sardanal omgivet af sit Harem.“

„Tak, det har De engang beskrevet for mig,“ skyndte Jytte sig at afbryde. „Og de andre?“

„De andre? Lad mig se! Jo, det er altsaa Fru Bathseba og hendes kongelige Elsker i Fakkelsbelysning. Ogsaa et ganske malerisk Motiv, ikke sandt? Det skulde være en Kærlighedens Apoteose — —“

„Nu begynder jeg at forstaa! Det var altsaa derfor, De sad hjemme og studerede Biblen. Nej, det er sandt, De gjorde det jo ikke! ... Ja, nu veed jeg snart hverken ud eller ind mere,“ sagde hun og blev virkelig lidt forvirret.